

ЯВОР ЦАНЕВ
КОГАТО БОГОВЕТЕ
ПОИСКАТ...

chitanka.info

Жрецьт хвърли сред пламъците още топлото сърце на кучето, без да спира да потропва с крака в ритъма на жертвения танц. То изсъска и се сви, после пукна и се разтвори като нетърпелива да покаже прелестите си роза. Миризмата се разнесе бързо със сладникавия дим от горяща и изпаряваща се кръв, думкането се учести, докато се сля в бърз тропот, сякаш хиляди диви коне препуснаха в тъмните сенки, накъсани от светлината на огъня. Затаили дъх, хората от племето се поклащаха бавно, в пълен контраст с изпадналия в транс жрец. Сред тях имаше и старци, и деца — всички вперили погледи в дима, втренчени във върховете на пламъците, търсеци сред тях таен знак.

Жрецьт изпищя пронизително и се строполи на земята, племето притихна заедно със секналите удари на тъпана, а тишината се опита да оглуши света. Пукащите в огъня съчки го спасиха.

Около минута само пламъците и сенките помръдваха, а всичко останало, вцепенено и очакващо, се взираше в тялото на жреца. През него премина гърч, после още един и той се заизвива и запремята като при епилептичен пристъп, издавайки неясни звуци. Хората от племето ахнаха и се отдръпнаха. От дърветата се отрониха няколко листа и въртейки се бавно, паднаха на земята. В далечината завиха вълци.

Когато се надигна, жрецьт се завъртя в кръг и огледа с мътни очи лицата на другите. Те очакваха от него да им каже какво искат боговете и той го направи. Гласът му, стържещ и пресипнал като на умираща вещица, просъска:

— Боговете не са доволни! Сърдити са...

По лицата на хората от племето премина страх.

— Казват, че дори когато правим жертвоприношения, ние им даваме най-слабото куче.

Той отново огледа всички. Погледът му се беше прояснил и под жертвената маска очите му изглеждаха съвсем обикновени. В далечината вълците пак завиха.

— Те искат сърцето на най-силното куче!

Никой не проговори, но през насъбралото се в кръг племе сякаш премина призрачен шепот.

Най-силното куче... Най-хубавото куче...

Погледите им потърсиха лицето на Шунк. Неговият едър Драк беше несъмнено най-силното и най-хубавото куче. Той се гордееше с

него и го обичаше. Драк бе спасил веднъж живота му... Дори единаците се бояха от него и не смееха да приближат бивака им.

Лицето на Шунк обаче не се виждаше. Той бе навел глава и светлината на огъня не можеше да отдръпне сенките, за да покаже изражението му. Шепотът отново премина през племето:

— Най-силното куче! Най-хубавото куче! Кучето на Шунк!

Той се отдели от кръга и тръгна към онзи край на бивака, в който, до неговата колиба, лежеше Драк. Племето зачака. Не само Шунк, всички обичаха едрото животно, но щом боговете така искат...

Шунк се забави, а когато се върна, лицето му представляваше непроницаема маска от едновременно напрегнатите и отпуснати лицеви мускули. До него, осъзнавайки превъзходството си над останалите кучета, Драк крачеше с гордо вдигната глава и походка на властелин. Изключително красивата му фигура и острата твърда козина се видяха на племето още по-скъпи, но никой не продума. Острието на ножа блесна и пак никой не видя как от очите на сина на Шунк потекоха сълзи. Тягостна тъга се спусна над кръга от хора и тежестта ѝ приведе главите им. Някои от тях мъчително преглътнаха.

Скъпа жертва, но така искат боговете.

Тъпанът отново задумка, племето се люшна на една страна, после на другата. Жрецът запристъпя тежко, а в ръката му сърцето на кучето потрепна, сякаш животът още го караше да тупти. Сълзите в очите на сина на Шунк изсъхнаха и той се заклати заедно с другите, избягвайки да поглежда към трупа на Драк.

Пламъците поеха и погълнаха сърцето на кучето. За момент се усилиха, сякаш гладката плът им се услади, после димът нападна обонянието и доказа на хората, че с жертвата е свършено.

Жрецът вече се гърчеше в прахта. Занемяло, племето гледеше към него и очакваше благоволенieto на боговете. Скоро щеше да настъпи зимата, първите студени ветрове вече пристигнаха и без тяхната помощ малцина биха оцелели до пролетта. От дърветата се посипаха нови листа, някои от тях паднаха по главите на хората, но никой не им обърна внимание. Всички гледаха как жрецът се надига. Трудно, сякаш непоносим товар от божа воля го притиска към земята.

Когато най-после стана, отпаднал и уморен, той просъска:

— Боговете искат най-смелия войн!

Думите сякаш удариха племето и то политна назад. Кръгът се разшири и вътре в него останаха само двама души — жрецът и младият Сирг. По релефните мускули на воина пламъците плъзнаха светлини и сенки и заопипваха с тях опънатата от сила кожа. Ножът, омазан с кръвта на кучетата, се белееше на крачка от огъня. Сирг пристъпи, наведе се и го взе. Подаде го на жреца и отметна глава назад. Косата му стигна до средата на плешките, гърдите му, поели въздух за последен път, се издуха и в мига преди тежкия нож да ги разсече, се сториха на хората от племето направо огромни. Всички знаеха, че когато дойде ден, в който ще е нужен нов вожд, именно Сирг ще стане такъв. Сега обаче нещата се променяха...

При удара жената на младия воин припадна и се строполи на земята заедно с тялото на Сирг. Кръвта пръсна и оплиска маската на жреца. Сред племето премина стон, сякаш във всеки един от тях бе забит същият нож.

Жрецът се наведе над трупа, разтвори широкия гръден кош, бръкна в кървавите вътрешности и напипа сърцето. Топлината му премина по ръката и плисна червени петна пред очите. Досега никога не беше правено човешко жертвоприношение. Никога, но днес боговете поискаха и това...

Този път сърцето изгоря по-бавно, а жрецът дълго се валя в прахоляка. Кръвта и песъчливата почва се бяха смесили в тъмна лепкава маса, труповете на двете кучета и на Сирг лежаха в гъсти петна и сладникаво-солена миризма. Сред дъха на смърт, тишината и падащите листа, племето мълчеше. Тъпанът също бе спрял да думка, а вълците завиха някъде наблизко. Може би усещаха, че Драк го няма.

Жрецът се надигна и с огромно усилие прошепна:

— Този път искат най-хубавата девойка...

Десетки крака се подкосиха, нечии ръце затрепераха, от прехапани устни към брадите се спуснаха червени кървави змийчета. Настръхнали вратове и напрегнати мускули се отпуснаха безпомощно пред жестоката воля на боговете. Онемели и раздвоени, хората не смееха да помръднат.

Най-силното куче, най-смелият воин, най-хубавата девойка. Защо цената на благоволенieto е толкова огромна?

Кашляйки и олюлявайки се, жрецът хвърли нови дърва в огъня и когато той пламна силно, освети пристъпилата в кръга Нами. Двама от

войните, които неизказано се мразеха заради нея, се спогледаха. Този път в очите им нямаше злоба, а нещо като желание да се убедят един друг, че сънуват.

Всичко обаче беше реалност. Застанала в светлината на огъня, Нами изглеждаше едновременно уплашена и прекрасна. Тя развърза ремъка, подчертаващ тънката ѝ талия и го пусна на земята. Единият му край се топна в кръвта на Сирг. Сред племето сестра ѝ проплака.

След ремъка Нами започна да развързва дългата кожена връв, която придържаше дрехата към тялото ѝ. Племето, хипнотизирано от действията ѝ, я гледаше. Душите на всички се бяха свили на топки, а в слепоочията на повечето пулсираше разгневена кръвта. Нима след миг това красиво момиче ще загине?

Гола и прелестна, Нами прекрачи дрехите си и приближи към жреца. Ножът беше в ръцете му.

Мъжете, впили погледи в тялото ѝ, не можеха да изпитат страст и възбуда, въпреки че всеки от тях я бе пожелавал в сънищата си. Тя беше божествено красива и може би точно затова боговете я искаха. Как нереално се поклащаха гърдите ѝ, докато пристъпяше! Какъв човек трябва да е жрецът, за да може да забие там жертвения нож?

Вълците пак завиха.

Жрецът не помръдна.

За един кратък миг хората от племето помислиха, че той няма да направи жертвоприношението, че ще я остави жива, предизвиквайки гнева на боговете...

Той обаче го направи.

Така искат — така да бъде!

Пукащите дърва в огъня, риданието на жените и тежкото дишане на мъжете, неразбиращите погледи на децата, близкият вой на вълците, приближаващата зима... Всичко се завъртя пред очите му. Той падна и се загърчи под невидимия камшик на боговете. В мозъка му се взривяваха представите за света, шумовете се смесваха и заглъхваха, душата му, разплакана, молеше за пощада. Нека племето оцелее през зимата! Нека тя бъде мека и добра към тях! Нека има храна за децата и жените...

Нека... Нека...

Нека...

Боговете стояха някъде безкрайно далеч, чуваха го, но ненаситни, искаха нови и нови жертви. Отначало те бяха поискали хората от племето да повярват в тях, после — да възпитат в тази вяра децата си, после — да се молят преди битка, после — да се молят по често, после — да се молят повече... Бяха поискали свой жрец, бяха поискали ритуали, а след това и жертвоприношения...

Поискаха най-силното куче, най-смелия войн, най-хубавата девойка. Нека сега чуят молбата на племето!

Те обаче поискаха още нещо...

Надигайки се от прахоляка, жрецът се замисли за това колко е странно, че човек разбира жестокостта на боговете едва когато жадните им уста поискат да пият от НЕГОВАТА кръв.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.